

[Fuglsang.]

og avancer. Viser ikke disse to tilfælde som i et lysglimt disse to befolkningsgruppers fælles interesser?

Der tales netop i vor tid så meget om parlamentarismens fallit. Eksempler som disse giver efter min mening en hel del af forklaringen; de fortæller nemlig, hvilken forskel der er mellem, hvad partierne fortæller befolkningen på møder ude i landet, og så hvad der gennemføres og vedtages herinde. Dette gælder netop med hensyn til vor jordlovgivning.

Jeg husker en pjece, som De jydsk Husmandsforeninger udgav kort efter jordlovenes vedtagelse i 1948, og hvori man skrev, at mange husmænd sikkert er af den mening, at det ville have været bedre, om rigsdagen havde opfyldt husmændenes krav, selv om det skulle have medført, at de mest konservative på rigsdagen var sprunget fra.

I dag er der virkelig parlamentariske muligheder for at gennemføre en ændring af lovene i den ånd, som husmændene dengang mente var den rigtige, og som igen blev bekræftet så stærkt på sendemandsmøderne i fjor, men der er til dato ingenting sket. Nej, det ville være forkert at sige det sådan, der er nemlig sket det, som er nævnt i dag, at efter ønske fra venstre og de konservative er der nedsat en kommission, endda — som det hedder — en hurtigt arbejdende kommission, som bl. a. skal behandle statshusmændenes finansieringsvilkår. Jeg var allerede dengang noget betænkelig ved en sådan kommission, og nu viser det sig, at min frygt var begrundet. Når man ser de mange undskyldninger fra denne kommission med dens begrænsede omfang for ikke at gøre noget effektivt, hvad vil man så ikke kunne få ud af det, hvis man virkelig får nedsat en sådan almindelig landbrugskommission, som der her har været tale om? Det eneste, man har hørt fra kommissionen — bortset fra, at den både i fjor og i år fremkom med undskyldninger for ikke at have foretaget sig noget effektivt — er, at man ikke er blevet enig; men er der nogen, der har regnet med det?

Vi har i dag hørt den konservative ordfører erklære sig som modstander af selve udstykningslovens principper. Hvordan kan man vente at opnå enighed med et sådant

parti? Det ville jo være direkte at svigte principper, hvis man for enhver pris ville nå til enighed inden for en sådan kommission.

Det samme ærede konservative medlem forsøgte her at forsvare sit parti mod angreb for at være ungdomsfjendtligt. Jeg vil faktisk gå endnu videre. Netop stillingen til denne lovgivning viser jo, hvordan dette parti, der i så høj grad hævder at forsvare mellemstandens interesser, i praksis går imod disse for at forsvare de mest velhavendes interesser.

Mit partis stilling er, at uanset kommission eller ikke-kommission er det på tide, at der sker noget. Herfor taler bl. a. den kendsgerning, at i løbet af 5 år er antallet af husmandsbrug gået tilbage med ca. 1 000 ejendomme om året, og det samtidig med at de store årgange efterhånden er ved at rykke frem og gøre deres krav gældende. Derfor må man allerede nu udnytte den parlamentariske mulighed, der findes, til at gennemføre sådanne ændringer i jordlovgivningen, at der skaffes den nødvendige jord frem. Forkøbsretten må udvides og må efter vor mening administreres sådan, at der kommer jord frem på de største ejendommers bekostning og ikke på de mellemstores. Der bør gennemføres ubetinget forkøbsret, og hvor dette ikke slår til, bør der gives ret til ekspropriation.

For mig at se giver det grund til eftertanke, at en af de taler, der blev holdt i det høje ting under finanslovdebatten, fremhævede den vanskelighed, der er ved at skaffe tillægsjord netop f. eks. i det lolland-falsterske herregårdsområde. Dette i forbindelse med Tolvmandsforeningernes stadige pukken på jordlovsudvalgets jordreserver, der som bekendt ikke hører til de bedste jorder, vi har, viser, at man fra den side fortsat hælder til den mening, at den gode jord vedblivende skal være på storbrugets hænder, medens de unge, der begynder, henvises til at spille pionerernes rolle på mose-, kær- og hedejorder, sådan som vi netop har eksempler på fra Store Vildmose, hvor en række begyndere, trods uomtvistelige evner, trods det at de har været i stand til at skrabe visse midler sammen, nu er ved at sætte både deres arbejdskraft, deres penge og deres håb til fremtiden over styr.